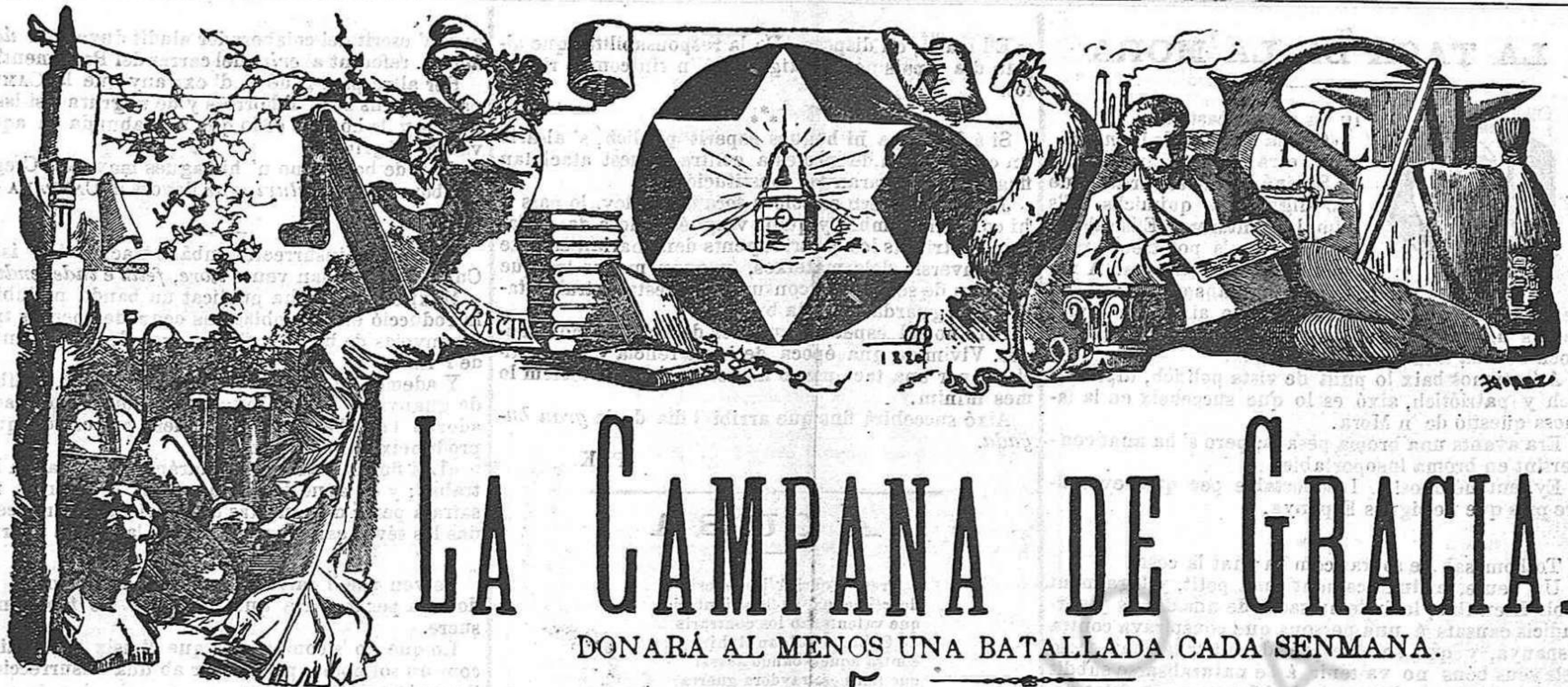

(10/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA COLLA DE 'N NOCEDAL

S' acostan á la ratera
voltan, tornan á voltar,

ensuman... pero per ara
no 's determinan á entrar.

LA TACA DE LA MORA

Iu un cantar castellà:

«Que la mancha de la mora
con otra verde se quita.»

Si això és o no és veritat, que ho diguin los químichs o 'ls simples tintorers. Ells sabrán si una taca 's pot treure realment ab un'altra taca. A nosaltres, profans en la materia, se 'ns fá algùn tan difícil creureho aixís. Mes aviat se 'ns figura que empleant aquest procediment en lloch de una taca 'n tindrem dugas.

A lo menos baix lo punt de vista polítich, diplomátich y patriótic, això es lo que succeheix en la famosa qüestió de 'n Mora.

Era avants una broma pesada; pero s' ha anat convertint en broma insoportable.

Ey, entenémnos!... Insoportable per qualsevol altre país que no sigués Espanya.

Tothom sab de sobras com ha anat la cosa.

Un deute, aritmèticament molt petit, y legalment molt discutible; la indemnissació de uns danys y perjudicis causats a una persona que conspirava contra Espanya, y que sols després de sufrir la confiscació dels seus béns no va tenir a bé naturalisarse súbdit nort americá, va donar lloch a que una societat dedicada a l' explotació de certas gangas interessés al govern *yankée* a formular reclamacions diplomáticas davant del govern espanyol.

Van passar senmanas, mesos y anys, y anant y venint la reclamació desde 'ls Estats Units a Espanya, desde Espanya als Estats Units, las pretencions de la indicada societat explotadora de gangas va anarse infant com si la bufessin.

En Moret, per sí y ante sí va acabar un dia per reconeixer que 'ls senyors dels Estats Units tenian rahó. Ja no havian de ser extraners per donarlos tot lo que pretenían y alguna cosa més.

Y va venir després en Cánovas, y va dir:—Tota vegada que 'l govern fusionista ha reconegut lo deute, al govern conservador no li queda mes remey que satisfarlo.

Això es lo que succeheix ab tots los disbarats que caracterisan a la restauració. Dels dos partits que turan en lo poder l' un els comensa y l' altre 'ls acaba. L' un degolla 'l bé; l' altre l' escorxa, y las més de las vegadas tots plegats se 'l menjan.

S' alega avuy qu' estant en guerra ab los insurrectes cubans, se fá de tot punt necessari complaure als Estats Units, per lo moltíssim que 'l govern nort americá si s' empipava, podria perjudicarnos.

Pero las personas que hi veuen una mica clar recelan que la suma qu' Espanya satisfassa per aquest concepte, s' invertirà en la compra d' armas y municions, y es molt possible que 'ns siga tornada en forma de balas de plom que aniran a clavarse al pit dels nostres soldats que ab tan heroisme están lluytant en la manigua.

Si es aixís, a la vergonya de sucumbir a las exigencias de una nació estrangera, será precis afegirhi l' enorme perjudici que implica 'l fet de proporcionar elements de guerra als insurrectes alsats en armas contra la integritat de la patria.

Vegis si pot ser mes asquerosa la taca de la mora feta pels governs de la restauració sobre la bandera d' Espanya.

Y a pesar de tot, encare s' empenyan en treurela per medi de un'altra taca.

Las atribuciones del poder executiu están limitadas per la ley, y no existeix a Espanya cap disposició que autorisi al govern a invertir un céntim que no haja sigut votat per las Corts, y que no figuri degudament en los presupuestos del Estat.

En la qüestió mateixa de la indemnissació Mora, se tracta de un conveni internacional que pera ser vàlid es precis que las Corts lo sancionin; y 's tracta además de l' entrega de una suma considerable, que no pot surtir de las caixas del Estat, sense que las Corts autorisin la seva inversió.

Además, hi ha 'l precedent de que totes quantas vegadas s' ha tractat de tal assumpto s' ha declarat lo mateix pels personatjes fusionistas que pels conservadors, que no 's contrariau compromís sòlit de cap classe sense que las Corts de la nació poguessen sancionarlo.

Apyats en tan fortas rahons, los diputats de la minoria republicana han dirigit un mensatge al President del Consell de ministros, reclamant la convocatoria de las Corts. Es un document concis, pero exuberant de solidés. Es una obra mestra de lógica. Es un alegat incontrovertible.

Y a pesar de tot, lo govern li ha donat *carpetasso*. Ni tractantse de unas Corts fetas expressament pel seu us y servey, ha tingut lo valor de convocarlas per obtenir d' ellas un débil barnís de legalitat.

Ell mana; ell disposa. De la responsabilitat que algun dia 'l país podrà exigirli, se 'n riu com se riu de tot.

Si a Espanya hi hagués esperit públich, s' alsaria un crit unánim de protesta contra aquest atach tan flagrant a las garantías constitucionals.

Ja que 'l govern se coloca fora de la ley, lo país s' hi colocaria també, y quan vingués l' hora de reclamar los tributs los contribuyents demanarian compte de l' inversió dels mateixos, y quan menos los que haurian de servir per consumir aquesta extralimitació se 'ls guardarian a la butxaca.

Pero no cal esperar avuy res de això, ni molt menos. Vivim en una época de indiferencia y de bruticia, y per una taca mes o menos no 'ns hi afectem lo mes mínim.

Això succehirá fins que arribi 'l dia de la *gran bugada*.

P. K.

A CUBA

Prest s' obrirá 'l banderí de reenganx, pe 'ls voluntaris que valents, ab los contraris de Cuba, 's vulgan lluhí contra aquell bando asesí que fentnos traydora guerra altra volta aquella terra barreja, arruina y assola, tenyint de sanch Espanyola desde lo plá hasta la serra.

Al crit de guerra, ab coratje l' arma agafant sense por ataquém plens de valor al qui a nostre escut fa ultratje. Encara diuhen ¡mal viatje! que no hi tenim dret ¡qui ho vol! si aixó ja es mes clar que 'l Sol. ¿Cada planta allí arrelada quants cops ha sigut regada per la sanch del espanyol?

Com nissaga malehida, més que malehida encara que 's gira contra la mare que li ha dat alé de vida y sens cor, desagradida dant concell de mal al mon lluyta ab deshonra y afront, si al veure tanta maldat se deu estremí indignat dintre sa tomba Colón.

Encara Espanya, es la Espanya mateixa que sempre ha estat encara dins son pit, bat lo valor que ningú enganya y si per sa sort extranya se troba ara deprimida y pels governs mal regida lo Lleó qu' está dormint al tocarlo, ressentit donará fera embestida.

A Cuba donchs, ja está dit agaféu l' arma jovent y ab cor ferm y pit valent al insurgent malehit mateu. que gloria y profit trobareu a la tornada, la patria mare estimada no olvida a qui li fa bé... (¿qui 'm compra un abonaré qu' es de la guerra passada?)

F. TIANA.

L' *Diluvi* li ha surtit un colobrador que, agafant admirablement l' ocasió pels cabells las emprén contra la CAMPANA, perque diu que aquest periódich devegadas parla de cassos espeluznants, de canons, de guerras, de negruras y d' horrors.

¿Veritat que aixó té molta gracia, estampat en las planas del *Diluvi*, un diari que vá convertirse momentáneament en *ilustrat* sols per poguer donar lo retrato del anarquista Salvador; un diari que relata las execucions capitals ab un luxo de detalls qu' esgarrifa; un diari, en fi, que 'l mateix dia que publi-

cava l' escrit del colobrador aludit duya una *última hora*... referent a 'l crim del carrer del Parlament?

Per altra part ¿qué té d' extrany que la CAMPANA parli alguns cops d' horrors y de negruras, si las negruras y 'ls horrors es lo que més abunda en aquesta vall de llágrimas?

¿Tan de bo que no n' hi hagués may cap! Cregui 'l colobrador del *Diluvi*, que llavors la CAMPANA no 'n parlaria.

De com los insurrectes cubans tractan a l' isla de Cuba que voldrian veure *libre, feliz é independiente*:

Máximo Gomez ha publicat un bando prohibint l' introducció en las poblacions ocupadas per las tropas espanyolas de bestia y fruyts procedents del interior de l' isla.

Y además de aquest atentat monstruós a la llibertat de guanyarse la vida que tenen tots los ciutadans, adorna 'l seu bando ab la següent prescripció que reproduheixo textualment:

«Las fincas sucreras quedarán paralisadas en lo seu treball; y en aquellas en las quals s' intentés fer la safra a pesar de aquestas disposiciones, serán incendiadas las sévas canyas y demolidas las sévas fábricas.»

Se veu que 'l salvatge cabecilla es enemich de la dolura per la tirria que demostra als fabricants de sucre.

Lo que no 's comprén es que l' isla no s' aixequi com un sol home, per acabar ab una insurrecció que l' arruina y la deshonra.

Será precis que Lleó XIII se decideixi a treure de duptes y confusions als católics espanyols que invocant tots ells la seva autoritat, están sempre com gats y gossos.

Resulta que 800 comunitats religiosas ofereixen la seva adhesió a la monarquia restaurada, invocant los concells y ensenyansas del Jefe visible de la Iglesia.

Y resulta que 'ls carcundas, per boca del *Correo catalá*, formula aquest argument:—¿No ha dit el Papa varias vegadas qu' es un error voler unir la causa religiosa a una causa política, de manera que sembli que aquella ha de dependir de aquesta?

De aquesta diversitat de parers ne resulta que 'ls verdaders católics no saben a quin sant encomenarse.

Mal si se 'n van ab la regencia; mal si 's qedan ab els carlins. Entre 'l marqués de las Cinquillas y 'l marqués de Serraulo no saben a quina casta que-darse.

Lo Papa Lleó XIII, 'ls faria un gran favor trasantlos una linea de conducta clara y precisa. Sápigán las ovelletas de la llana mística en quin camp han de pasturar, que aixó de véurelas cotant tot lo sant dia, será si volen molt católic; pero resulta ben poch edificant.

Lo general Primo de Rivera, completament restablert de las sévas feridas, tornará a encarregar-se un de aquestos días del mando del primer cos d' ejército.

Si 'l Capitá Clavijo, pogués parlar, estich segur que diria:

—¿No veuen? Aquí no ha passat res.

La viuda de Mr. Carnot ha donat un gran exemple de austeritat republicana, al mateix temps de la inagotable bondat dels seus sentiments.

Poch temps després de la mort del seu marit s' obri a Fransa una suscripció pública per erigirli un monument, recaudantse la suma de 375,000 franchs.

Aquesta cantitat signé posada a la disposició de la noble viuda, y la digna senyora ha resolt disposar d' ella pera crear premis anuals destinats a las viudas pobres y carregadas de fills, considerant que aquest acte benéfich era 'l monument millor que podia dedicarse a la memoria de son difunt espós.

¿Un aplauso a la que signé digna companya del mártir de la República!

Diuhen de Ceuta, que en Tetuan corre la nova de que 'l sultan pensa regalar a Espanya 'l crucer que 's construeix en Spezzia pel Marroch.

Al mateix temps se 'ns comunica que 'l representant d' Espanya, senyor Ojeda, ha presentat al govern del sultan la reclamació demanant cinch mil duros d' indemnissació per cada un dels tres súbdits espanyols assassinats pels moros, 15,000 pesetas per l' atropello de que signé víctima un soldat de Melilla, y la cantitat que encara s' ha de fixar pel barco saquejat en Larache.

Ja ho veig: lo regalo deu valgué menos que totes aquestas indemnissacions y 'ls moros deuen preten-dre que quedín compensadas ab aquell regalo.

Perqué, 'l que es de bona fé, 'ls moros no son capassos de regalarnos mes que balas.

Un inspector de l' Arrendataria de Tabacos va sorprendre en una casa del carrer del Carme varias lliu-

ras de picadura y una máquina ab la qual se tiravan las cubiertas de las cajetillas de l' Habana.

No l' hem tastada, pero assegurém que la picadura es millor que la que ven al públich la Tabacalera.

L' emperador de Alemania Guillem II en us de la séva categoria de *Summus episcopus* de Prussia, predicará desde la trona l' dia en que s' inaugurarà l' iglesia dedicada á la memoria de Guillem I, que será l' dia primer de Septiembre, aniversari de la batalla de Sedan.

Cada terra fa sa guerra. Aixís com aquí tenim capellans que van á la guerra, á Alemania 'ls guerrers van á la trona.

En la carretera de Huesca á Jaca cinch homes varen seqüestrar á un rich propietari exigintli sis mil duros y que enviés al seu criat á buscarlos.

Lo criat va anar á la casa y torná ab 615 pessetas, única cantitat que trobá en la casa. Los seqüestradors prengueren las 615 pessetas y deixaren anar al propietari.

Ab tot y haver fet aquesta rebaixa al seqüestrat, los lladres sigueren agafats per la Guardia civil, y al registrarlos los hi trobaren la cantitat, confessantse 'ls presos autors del robo.

Los bons negocis s' acostuma á dir que son negocis rodons, pero aquest pels seqüestradors ha sigut un negoci cantallut.

Dilluns passat, sobre las deu de la nit corria un cotxe Rambla avall, y davant del Banch de Barcelona va ser detingut per dos subjectes que tragueren de dintre una sombrerera y un cabás plens de perdus y conills que s' havian introduhit fraudulentament.

Com que las bestias eran mortas, debían portarlas á enterrá.

Dijous es la festa major de la aixeida y liberal vila de Gracia.

LA CAMPANA, que porta l' nom de la simpática població, y que del mateix modo comparteix sas penas que sas alegrías, saluda avuy á la vehina vila y li desitja uns dias de festa major tan espléndits y hermosos com ella 's mereix.

Surtirá la senmana entrant:

¿CÓM SE PESCA UN MARIT?

HUMORADA EN VERS, PER C. GUMÁ

ILUSTRADA AB DIBUJOS DE M. Moliné

Preguem als corresponsals que no hajan fet lo pedido, que 'ls fassin sin pérdua de temps, á fi de poguerlos servir ab la regularitat acostumbrada.

AOMAR-BEN-MOHAMMED

o l' coneixen? Jo tampoch; pero tranquilisense, porque 'm sembla que ni vostés ni jo perdém gran cosa.

Aomar-Ben-Mohammed es un moro dels que menján la sopa boba á la sombra de Melilla, formant part de la escolta del famós Muley-Araaf: es lo que ells ne diuen un *askari*.

Y sent *askari*, no cal dirho: ¿qué havia de fer l' home? Una *askarositat*.

L' altre dia en lo camp espanyol va haverhi disputas. Uns pastors s' empenyan en que 'ls animals moros tenen dret de menjarse las herbas d' Espanya; los soldats defensen la integritat del forratje; los rifyenyos s' insolentán; acudeixen los *askaris* encarregats de conservar l' ordre, y efectivamente un d' ells, lo senyor Ben-Mohammed, clava un mal tanto á un centinella espanyol, y camas ajudeume.

Pero aquesta vegada, aquest Deu

...que ayuda á los malos cuando son más que los buenos,

va volguer que 'l sarraceno se 'n portés son meresent, y permeté que 'ls nostres soldats logressin atraparlo encare dintre del nostre camp.

Bueno. Ja tenim lo moro á Melilla amarrat com un Cristo y somés á lo que resolguí 'l consell de guerra. ¿Qué resoldrà?

Lo cas es grave. Un moro, que potser ens deu mes atencions que pels té á la barba, atropellant á un centinella que no li ha dit una paraula mes enllá de l' altra, y que per anyadidura está en terreno espanyol....

Consulta d' antecedents, repás á las lleys y estudi de las circunstancias.

Las circunstancias diuen: Aquests moros son una colla de baligas-balagas, que si no se 'ls pica 'ls dits acabarán per empiparnos de debó.

Las lleys marcan: L' individu que en una plassa en estat de guerra ataquí á un centinella.... ¡pim, pum!

Los antecedents manifestan: Una vegada á un espanyol que va escapar las orellas d' un moro.... ¡pim, pam!

Ni la qüestió pot ser més clara ni 'l porvenir del moro més fosch: Ben Mohammed será fusellat qualsevol dia al demati, á l' hora de la fresqueta: així ho determina 'l tribunal militar.

Pero está vist que á Melilla lo cristiá proposa y 'l moro dis-

posa. Apenas los rifyenyos s' enteran del terrible fallo ¡quina manera de corre per aquells camps, amenassant á tota la familia espanyola y prometent clavarnos lo Gurugú entre cap y coll!....

En Muley-Araaf es un dels que més vociferan: —¡A aquest moro no se li pot fer res; aquest moro es un ángel!

—¿Y ha desgraciát á un centinella? —¡Ha sigut una distracció! L' home no ho sabia que 'ls centinellas no 's poguessin burxar.

—¿Que li agradaria á n' ell que li fessin? —Si 's tractés d' un amich de confiança ó d' una persona de bons sentiments, si que li agradaria.

—Es que l' acte de 'n Ben-Mohammed va ser molt atrevid.... —¡Siga com vulga! No volém que l' inquietin, no permetem que 'l toquin....

Los crits del camp rifyenyó han arribat á Madrid, y aquest govern, que no té cap inconvenient en tractar als cristiáns lo mateix que moros, ha decidit donar als moros millor tractament que als cristiáns. Ben-Mohammed ha sigut indultat.

¡Pero en quina forma! Sembla tament un acte d' opereta bufa. Escoltin los termes del decret d' indult, y després donguin expressións á n' en Margallo.

Lo govern reconeix que 'l moro condemnat va extralimitarse de mala manera y que mereix aixó, y alló y lo de més enllá; pero desitjant correspondre á la bona amnistat que 'ls marrochs ens demostren, Espanya tanca 'ls ulls y entrega 'l criminal al Sultán dibentli: —Té, cuydaten tú mateix: castigal conforme 't dicti la téva conciencia mahometana.—

Aixó sí; 'l govern espanyol imposa una condició. ¿Saben quina? No vol que 'l matin, ¡no ho vol de cap manera! ¿Qué hé hi estaria ara aquí una mica de música, ab acompanyament de trompa!

¡Lo govern espanyol prohibint al Sultán que mati á en Mohammed!

«No le mates, no le mates! ¡Déjale vivir en paz!...»

¡Calculin las ganas que 'n deuben tenir los moros, de matar al seu pobre company!

De segur que á horas d' ara, per subscripció pública, ja li han regalat un parell de sabatillas velles y dugas ó tres noyas novas....

FANTÁSTICH.

!!! AH!!!

¡Al últim ha obert la boca!

Don Emilio s' ha dignat dedicar quatre paraulas á la pobra humanitat.

Pero no paraulas vurdas, d' aquellas que tothm din, sino de las qu' ell fabrica ab privilegi exclusiu.

¡Fen rotlo, que ara enrahona la ex-popular majestat!

¡Escoltéu las cantarillas del rossinyol retirat!

Segons ell, ara com ara, nostre deber únich es parlar de Cuba, y de Cuba, y de Cuba.... y de res més.

Hem de veure Cuba en somnis, l' hem de veure treballant, l' hem de veure á l' escudella y l' hem de veure... pagant.

¿Que don Anton, prevalguentse del patriotisme espanyol, no passa casi bé dia que no fassi algún bunyol?

¿Que á la sombra de barullo de la situació present, Espanya es avuy el Kauxa d' una infinitat de gent?

¡No importa! Ni hem de mirarho, ni en rigor ens correspon altre deber ni altra eyna que venerá á don Anton.

Don Emilio no 's receta d' afirmarho en alta veu: ell lo defensa y l' apoya aquí, allá y á tot arreu.

Mentres duri aixó de Cuba, tots los espanyols formals han de pendres la mcestia de ferse ministerials.

Ens ho demana la paria posada en mortal tropell, ens ho exigeix la prudencia y á més.... ho aconsela ell.

¿Quán s' acabarà laguerra? Don Emilio ho ha apmat, y ja casi hé pot dirho ab tota seguretat.

Tal com marxa la campanya, si la pessa no 's descó, per allá á derrers d' ctubre jacobat amén Jesús!

Aixó sí, es indispensable fins al punt de *si non, non*, que de la cosa se 'n cydi lo general del *Uorón*.

Si toguém á don Arseni, si per desgracia li fer la mes mínima bromea ¡llavors si que renyiré!

Don Arseni es l' únich home que ha d' arreglá aqud bullit, porque 'n sab, porque es molt maco y, vaja.... porque ell h' ha dit. Lo que ara á n' ell lamohina

es l' actitut que ha adoptat part de la premsa europea; pero ja ho té mitj pensat. Una estona que li vagui s' arribará al extranjer per aplacar las agallas d' aquests trossos... de paper, y un cop tapada la boca de quatre diariots servils, no cal que passém cap ansia, ¡ja podém dormir tranquils!

Aquestas son, en extracte fidelíssim y concret, las declaraciones solemnes que l' ex-rossinyol ha fet. Lo pais las ha escoltadas ab molta tranquilitat ha exclamat, obrint lo vano: —Está bé, quedo enterat.— La lluna s' ha post á l' hora lo sol á l' hora ha surtit y tot ha seguit com sempre com si ré hagués succehit.

C. GUMÁ.

arcalde de Onteniente (Valencia) es un crach tan de la crosta de baix, que desde la presidencia del consistori, pronuncia sempre las següents paraulas:

«Toda potestad viene de Dios. En el nombre del Padre, del Hijo y del Espiritu Santo, se abre la sesión.»

Aixó vol dir que 'l tal arcalde se creu amo del poble que administra ó que desadministra, nada menos que per dret diví.

Las Revolucions que s' han fet ¿han servit de alguna cosa? Lo poble esquila la llana; pero ella sempre rebrota.

Un periódich de Madrid diu que en lo jutjat de guardia 's presentá la senmana passada 'l pare d' una noya que servia en una casa de la Porta del Sol, per dir que aquesta noya, filla seva, havia fugit ab un sacerdot.

¡Després dirán dels sacerdots! Aquí 'n tenen un ¡pobret! que ha sigut robat per una noya.

Ja torném á tenir bitllets de 25 pessetas falsos de l' emissió de primer de juny de 1889. Que 'ls arrepleguin per pagá l' indemnisió Mora.

Llegim en un periódich que probablement l' indemnisió Mora se la repartirán los curials, porque 'l tal Mora tenia un germá que va morí y 'ls seus hereus se disputan actualment la meitat de l' indemnisió. Aixó ha donat lloch á distints plets qu' están ara sustanciantse en los Tribunals y que donarán per resultat acabar ab l' herencia d' aquells.

De manera que nosaltres tindrem de pagar als advocats, procuradors y actuaris dels hereus del germá de 'n Mora.

¡Ves per quín estil los espanyols, sense pledejar, venim condemnats al pago d' unas costas!

Diuen que s' ha acordat pagá l' indemnisió en tres plassos. Si fóssen aquells de tart, mal y may, seria una cosa enrahonada.

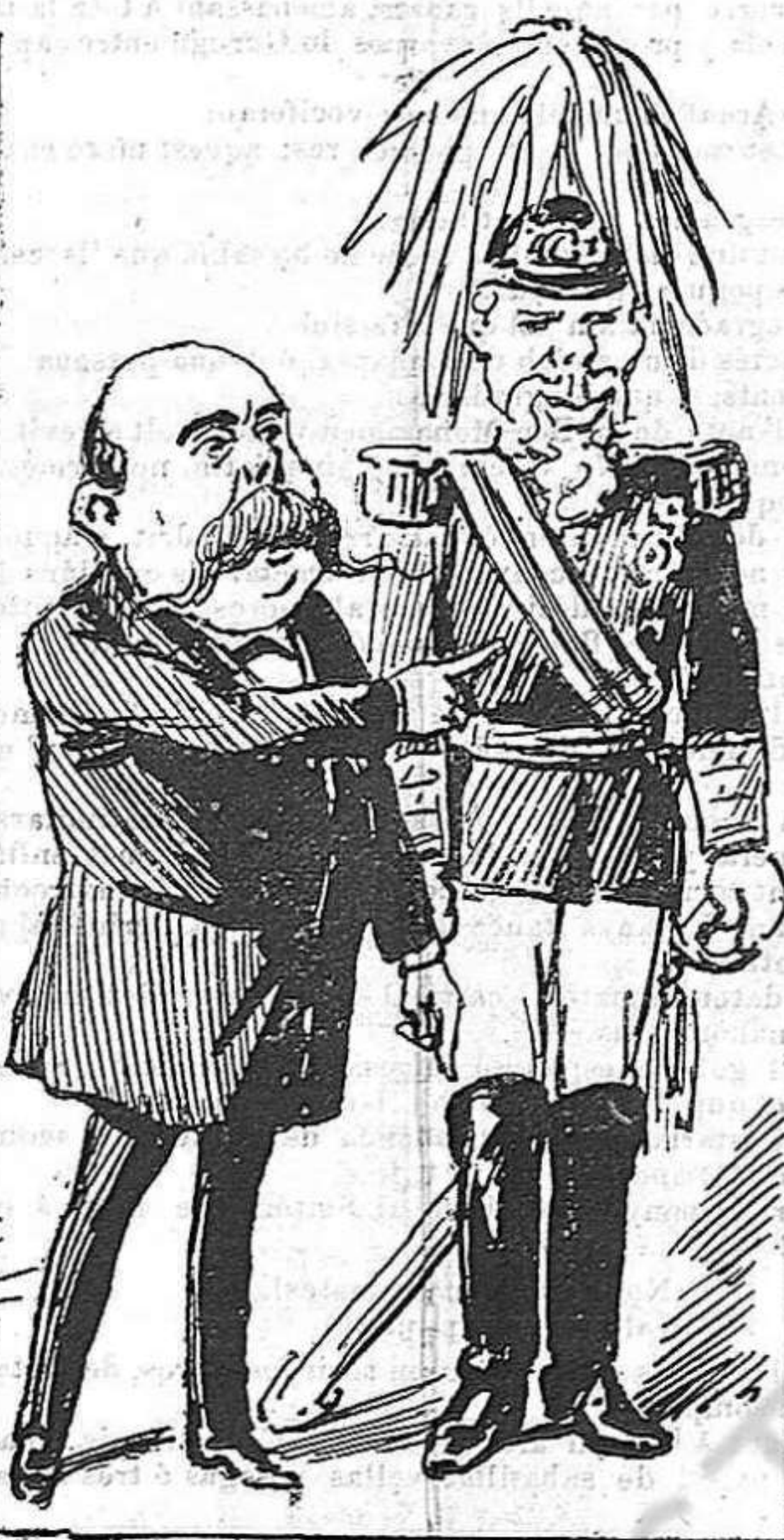
A Lisboa s' ha armat un xivarri suposant que alguns individus del clero 's dedican al escamoteig de criaturas.

Son molts los nens de curta edat que desapareixen y 'l poble l' ha donada en creure que 'ls capelláns se 'ls emportan.

—¡Horrible calumnia!—deya un eclésiástich que fá la vida á un parell de majordonas—¿Hi ha ningú que ignori que á nosaltres las criaturas es lo que 'ns fá més nosa?

No tot han de ser glorias pels Japonesos. La campanya de la Xina vá anar per ells com una seda; pero 'ls xinets que fins rebent grans pallissas no perden lo bon humor, al fer la pau van cedir als venedors l' isla de Formosa, de la mateixa manera que qualsevol bromista podria fer testament en favor del Sr. Laribal, cedintli 'l castell de Montjuich.

LAS DECLARACIONES DE D. EMILIO

Ell apoyarà lo govern ab la qüestió de Cuba y demés.

Ell no vol altre general à Cuba qu' en Martínez Campos.

A n' ell lo té apesarat lo que diu la premsa estrangera.

Ja podria anarhi 'l director del Diluvi allà dalt à recullir l' herencia, que no s' evitaria que 'l centinella, ensenyantli la boca del fusell li digués:—¡Atràs paisanol!...

Lo mateix exactament els ha passat als japonesos. Si volen l' isla de Formosa, han de conquerirla pax à pam: Es una castanya qu' encare no ha caigut del arbre, y està tota cuberta de punxas. En una paraula: fins ara l' isla de Formosa s' ha tornat pels japonesos la més Uetja.

Deya aquest dia 'l corresponsal de La Renaixensa: «Hi ha que pensar molt en això, en la necessitat d' aixecar l' esperit públich entre la gent de pés, sino aquí no hi haurà ni patria gran, ni patria petita.» Es veritat: això s' hauria de fer; pero a xò es poch menos que impossible. ¿Qui l' aixeca avuy à la gent de pés, tenint un cos tan macís y una tripa tan grossa? ¿Y de ahont ha de treure las forsas l' aniquilada Espanya per aixecar à uns tipos tan pesants y tan pesats?

Fins que vinguin per ells los saludables dejunis republicans, no es possible que certs homes, avuy massa materialisats, pugan elevarse.

Lo ministre de Marina ha anat à Liérganes (Santander) à pendre las ayguas.

Magnífica ocasió per emportarse'n allí 'ls principals barcos de la esquadra, à veure si ab unas tomas d' aygua medicinal se podían curar ó aliviar de las moltas xacras que sofreixen y que casi 'ls inutilisan pel servey.

Això sería ridícul; pero mes ridícul es encare que vagin per aquests mars de Déu ranquejant y fent l' ànech.

Encare que 'l Sr. Beranger que no es home que s' ofegui en poca aygua, podrá dir:—Salvat jo, salvada la Marina.

D. Emilio ha arribat à San Sebastián, y com siga que vá dir qu' ell no estava disposat à deixarse confessar per cap periodista, respecte à las qüestions candents de la política, ningú del gremi s' ha pres la molestia de anarlo à veure.

En Castelar, en tot cas, se reserva pels periodistas francesos.

Es género d' exportació.

QUÈNTOS

Un tranquil tornava tot sovint à casa seva ab la butxaca plena de terrossets de sucre.

—Aquest sucre 't deu costar un dineral—li deya la seva dona.

—No, ca: ni un céntim. ¿Sabs com m' ho faig? Vaig al café, demano que m' serveixin, y aixís que m' han abocat, dissimuladament me fico 'l sucre à la butxaca, tiro una mosca al café, crido al mosso, li moch un escándol, y fent l' enfadat em retiro. La mateixa operació la repeteixo ei set ó vuit establiments més, y vet' aquí com sense gastarme un ral em proveheixo de sucre pel gasto de la casa.

A un gurmant li preguntavan: —Cóm distingeix vosé un pollastre vell de un pollastre jove?

—Ay ay es molt senzill: ab las dents. —Si 'ls pollastres de dents no 'n tenen. —Es veritat; pero ja n' tinch jo.

Un jugador impenitent retira à des'hora tot mal humorat à conseqüència de haver perdut una suma bastant considerable fent sempre malas.

Pica de mans, compaeix el vigilant y com de costum aquest mentres oba la porta 'l saluda, dihent: —Buenas! Y l' jugador, refunfuya: —Té, buenas, tot jusament ara que no jugo.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Se-ra-fi.
2.ª TRENCA-CLOSCAS.—Ebozo muerto.
3.ª CONVERSA.—Marta.
4.ª GEROGLIFICH.—Tot resentiment vé d' un agravi.

XARADA

Consonants ma primera la tercera es egació, y prima-terca-quatre un polítich esanyol.

Una espanyola es quatre-hu si es d' una rgió del nord y el Total esó carrer en que viu uservidor.

JAUME MESTRE DE CASAS.

ACENTIGRAFO

Si á Total un vé, ¿no es vritat Pasqual, que té d' enrahoná boy sempre en total?

D. S. (VILAFRANCA)

ESCORXA-CERVELLS

O O O O

Afegir quatre consonants à aquestas quatre vocals, de manera que 'l conjunt formi un nom d' home.

PAGE.

BOMBO

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona part de anell.—Tercera; pedra preciosa.—Quarta; població catalana.—Quinta: los anells no tenen.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

J. TORRENTS TSNERROT.

GEROGLIFICH

:: + T :

X

ARI

+

T D D :

X

ARI

R. MARTÍ CORBERA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans F. V. B., Pepet Parxeta, A. Tilop, Chelin, Emili Llavayol, Artagnan, Rigoletto, Bocaccio, Telefoista, J. Oller R., Un de tants, Aniceto Sut, T. Brufau, Tobalola y C., Pepet de Vilafranca, Tomás Pells, R. Atrairt, Pepet Adaball, Nena Sàbia del Vendrell, Postello. Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa. Ciudadans Gall sense cresta, Miquel Pané, F. Soler, P. del C., y Sarrevilo.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian. Ciudadá Antonet del Corral: Aprofitarém lo Sonet-spólech.—J. Almaliv. Quedan admesas las poesias.—R. Pujol: Anirá 'l logogrifo numérich.—Cartám: Queda admés lo geroqlifich.—Lluís Salvador: Insertarém alguns epigramas y pessigollas.—Oteló: lo sonet, anirá.—Sourecuff: No 'ns va prou. J. Sala y Marigó: anirá la lletreta.—J. Robert P.: rebérem los dibuixos y veurém d' aprofitarlos.—Japet de l' Orga: mirarém d' insertar alguna cosa dels seus envios.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA